

Să vă spun:
există o lume în care
copii și bunici, mămici și tătici
sunt invitați să vină anume.

Haideti, îndrăzniți!
Totul aici este atât de frumos,
de minunat de copilăros,
încât veți fi cât se poate de fericiți.

Vă întrebati cum puteti să intrați?
Nu fiți îngrijorati!

Trebuie doar s-aveți
o carte în mână,
din care să cititi
povesti împreună.

INELUL COLUMBINEI

— Ce zi urâtă! În loc să ningă... plouă! spuse Dodo, cu tristețe.

— Ia, uitați-vă! La marginea trotuarului s-au format șuvoaie de apă! Parcă-am fi la Veneția! Numai acolo vezi atâta apă! comentă și Pipo.

— Priviți câtă apă curge la burlan, întinse aripa Suzi, deschizând puțin fereastra. Când, ce să vezi? Cum fură atinși de câțiva stropi de apă, cei patru prieteni fură luați pe sus și...

Tiri-bum! Tros! Pleosc! ... iată-i la Veneția, direct într-o gondolă, plutind lin. Vâslașul era un personaj îmbrăcat în costum alb-negru, cu fața pictată cu alb, pe care era desenată o lacrimă roșie.

— Pierrot! exclamă Pipo, care cunoștea bine toate personajele de la teatru.

— Hâc! sughiță acesta surprins și de apariția lor în barcă, dar și de faptul că i se spusese pe nume. Ne cunoaștem? întrebă acesta.

— Nu, nu, dar facem cunoștință imediat! se grăbi Pipo cu prezentările.

Din vorbă-n vorbă, prietenii noștri aflară că au nimerit tocmai în perioada marelui Carnaval de la Veneția.

— Din păcate însă, contele Castellani, cel care organizează balul de după Carnaval, nu se simte bine, spuse cu amărăciune Pierrot. Il Dottore nu-i dă de cap bolii și se zvonește că soția contelui, La Signora Pulcinella, ar dori să apeleze la Columbina și la inelul fermecat al acesteia, ca să-l vindece.

— Un inel fermecat? Cum așa? întrebă Suzi.

— Păi, toată lumea din Veneția știe că

signora Columbina are un inel care face minuni, dar numai dacă este pe mâna ei. Of! Am întârziat! Trebuie să vâslesc mai repede, adăugă acesta.

— Întârziat? Păi, unde mergeai? întrebă Pipo, curios.

— Nu v-am spus? La Parada Măștilor. Cred că a început fără mine, se îngrijoră Pierrot.

— Te ajutăm noi să ajungi mai repede! se oferi pinguinul. Grom, ia și tu o vâslă, îl îndemnă el și pe prietenul său. Și, uite-așa, cu puterile unite, bărcuța înainta ușor.

Pentru cei care nu știu, Veneția este un oraș interesant construit pe apă. Da, chiar așa: în Veneția, rareori întâlnești străzi. Venețienii circulă cu niște bărci speciale, numite gondole, pe care le vezi peste tot, întocmai cum la noi vezi mașini sau tramvaie.

— Ia uite ce de poduri și podețee! se minună Grom, în timp ce treceau pe sub punțile arcuite.

— Eu am numărat până acum nouă! se laudă Dodo. Și toate diferite!

— Auziți muzica? îi atenționează Suzi. Ne apropiem!

— Trebuie să ancorăm gondola lângă podețul acela! spuse Pierrot.

Zis și făcut: ancorară gondola și apoi se îndreptară cu toții spre centrul Veneției.

— Hei! I-am zărit pe amicii mei! strigă Pierrot arătându-le, în mulțimea colorată, un grup ce stătea chiar sub arcada unei case.

— Haideți mai repede, că acuș-acuș trebuie să pornim și noi! îl grăbi unul dintre ei. Acesta nu era nimeni altul decât Arlechino, pe care-l recunoșteai ușor, după costumul cu romburi de toate culorile. Apropiindu-se, prietenii noștri făcură cunoștință cu Brighella, Papino, Isabella, Il Dottore și frumoasa Columbina. Aceasta era îmbrăcată cu o rochie albă ca spuma laptelui, avea ochii negri și părul lung, auriu, împletit

și aranjat ca într-o cunună. Frumoasă mai era și tare le mai plăcea, tuturor s-o privească!

— Gata! Dacă ne-am strâns toți, putem să ne alăturăm paradei! spuse Columbina, cu glas cristalin. Și așa și făcură.

— Ce minunăție și parada asta! spuse Suzi, încântată.

Într-adevăr, fiecare se îmbrăcase cât mai frumos și se împodobise cu ce avea mai de preț. Fetele purtau rochii lungi din mătase purpurie sau de alte culori, cusute cu fir de aur și de argint. Dantelele și voalurile ce împodobeau rochiile erau absolut superbe. Nici cavalerii care le însoțeau nu erau mai prejos. Aceștia aveau niște pelerine de catifea, prinse cu lanțuri din aur, pe care era un medalion cu imaginea unui leu, simbolul orașului. Toți aveau niște măști diferite colorate, ce le acopereau doar fruntea și nasul sau chiar toată fața. De peste tot auzai muzică și veselie.

— Numai noi nu avem costume! observă Dodo, cu părere de rău.

— Lasă că se rezolvă imediat! îl liniști Columbina. Haideti cu mine! le spuse ea și intrară cu toții într-o casă din apropiere.

Merseră ce merseră, străbătând câteva coridoare, apoi, ajungând într-o încăpere cu mai multe uși, Columbina le spuse:

— Deschideți fiecare câte o ușă și intrați! Fiecare dintre cei patru prieteni își alege o ușă și intră. Acum, nu

știu: ori ușa lui Pipo nu s-a închis bine, ori este el mai cu mot, cert este că acesta o văzu

pe Columbina cum deschide un sipețel, scoate un inel, îl pune pe inelarul de la mâna stângă și apoi începe să cânte:

„Ineluș, ineluș,
Pe deget învârtecuș,
Ineluș cu multe ape,
Care știi să faci de toate,
De trei ori te răsucesc
Și un gând îmi împlinesc.“

După aceea, Pipo o văzu pe Columbina cum își scoate inelul de pe deget, îl pune la loc în sipețel, închide capacul și începe iar să cânte: „Cui te va lua/Chipul îi va dispărea!”.

— Gataaa! Ieșiți! le strigă ea veselă.

Când deschiseră ușile, prietenii noștri văzură, cu uimire, că erau gata costumați pentru paradă.

— Ah! Mi-am uitat batista de dantelă și, fără ea, costumația mea nu este completă! se vaită Columbina. Pierrot, ești drăguț să mi-o aduci? îl întrebă ea aruncându-i o privire galeșă.

Imediat, Pierrot porni după batistă. După puțin timp, îi ajunsese din urmă și, făcându-și cu greu loc prin mulțime, zise:

— Am găsit-o! Pofțim!

— Mulțumesc! îi răspunse Columbina, cu recunoștință în glas. Când ajunseră în fața Tribunei Oficiale, unde ședea personalitățile orașului, printre care și Conte Castellani și soția sa, Columbina fu chemată discret de aceasta. La Signora îi șopti ceva la ureche, Columbina dădu din cap și se făcu nevăzută în spatele tribunei. După ceva timp, apără roșie la față și strigând:

— Inelul, mi-a dispărut inelul! Cineva mi-a furat inelul!

— Cuum?! se auzi un murmur de mirare de la toți cei care-o auziseră și care știau despre inelul fermecat.

Cu vocea găuită, Columbina povesti repede cum folosise inelul pentru Pipo și prietenii lui, apoi îl puse la loc în sipețel.

Singurul care mai intrase în cameră după ea fusese Pierrot.

— E un hoț! El a luat inelul! La închisoare cu el! strigau toți.

Signora Pulcinella hotărî:

— Il Capitano!

Arestează-l imediat pe Pierrot! Scotociți tot orașul în căutarea inelului. Apoi începu să se văicărească: „Cum se va mai însănătoși contele? Îmi pusesem toată speranța în inelul cu minuni al Columbinei!”. Când auzi ce acuzații grave i se aduc, Pierrot rămase mască. Tăcerea lui fu luată drept recunoaștere, așa că fu azvârlit în închisoare.

Parada măștilor se termină trist pentru prietenii noștri. Cu toate acestea, nu le venea să creadă că prietenul lor, Pierrot, este un hoț.

— Eu nu cred că l-a luat el, spuse Pipo.

— Era așa de blând cu toți, spuse și Suzi.

— Nu avea privire de hoț, completă și Dodo.

— Eu zic să-l ajutăm să evadeze! sări Grom. Dar, până să mai adauge ceva, Pipo îi strigă:

— Grom, întinde repede vâsla și prinde chestia aceea care plutește!

Când colo, ce să vezi?

— Inelul Columbinei! exclamă uimit Pipo, deschizând repede capacul de la sipetul pescuit din apă.

— Ce frumos face ape-ape! îl admiră Suzi întinzând aripioara să-l apuce.

— Nu-l atinge! strigă Pipo la ea.

— Voiam doar să-l văd mai bine... se bosumflă foca cea roz.

Pipo îi prezentă, pe scurt, puterile inelului, fiindcă-i trecuse prin minte, ca un fulger, ce spusese Columbina: „Cui te va lua/ Chipul îi va dispărea!”.

— Trebuie să predăm sipetul lui Il Capitano și să-l eliberăm pe Pierrot, căci este nevinovat! hotărî pinguinul.

Il Capitano îi ascultă cu atenție, apoi le chemă pe La Signora Pulcinella și pe signora Columbina ca să vadă ce se poate face pentru a-l prinde pe adevăratul vinovat. După ce se sfătuiră, dădură de veste că, pe seară, e invitată toată lumea la Marele Bal de la palatul Contelui Castellani.

Și iată că veni și seara. Sala de Marmură a palatului era plină. Orchestra cânta de zor, iar perechile de dansatori se învârteau în pași de dans în jurul marilor coloane. Dar, când orologiul din turnul palatului bătu miezul nopții, La Signora Pulcinella anunță:

— Toată lumea este rugată să-și dea masca jos!

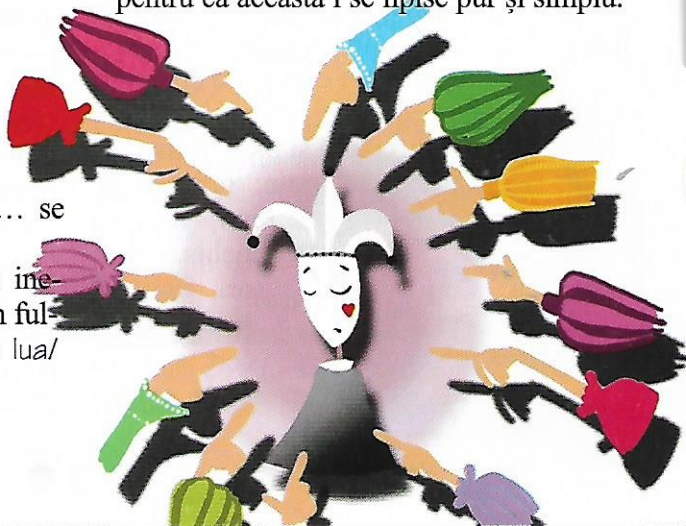
Deși uimiți de cerere, nimeni nu crâcni. Cu toții începură să-și dezlege șireturile complicate. Dând roată cu privirea prin Sala de Marmură, Columbina observă un personaj care dorea să se facă nevăzut în spatele unei coloane. Imediat se îndreptă spre el și-i scăpă un strigăt:

— Scapino!

— Eu n-am făcut nimic! Nu știu nimic! minți acesta.

— Scapino, așa-i că nu-ți cunoști lungul nasului? De ce-ai furat inelul? îl acuză Columbina.

Acesta lăsă capul în jos, rușinat: era singurul ce nu-și putuse da jos masca de pe față, pentru că aceasta i se lipise pur și simplu.

— Cui te va lua/Chipul îi va dispărea!, le șopti Pipo prietenilor săi.

Cu glas tremurat, pentru că nu era în apele lui, Scapino trebui să recunoască în fața tuturor că el luase inelul în timpul paradei măștilor. Se gândise că acesta va putea oricând să-i îndeplinească dorințele și nu a putut rezista tentației. Nu știa însă că inelul nu avea nicio putere fără Columbina și că numai dacă se afla pe degetul ei căpăta puteri magice.

— Dar de ce l-ai aruncat în canal? îi întrebă, supărată, La Signora Pulcinella. Dacă nu erau musafirii aceștia picați din cer, inelul se ducea pe apa Sâmbetei.

— Când Il Capitano a anunțat că va scotoci toate casele din oraș, m-am speriat foarte tare. Am încercat să-l vând negustorului Pantaleone, dar el nici n-a vrut s-audă! răspunse Scapino.

— Știi care e pedeapsa. Ai să stai în închisoare până la viitorul carnaval, în locul bietului Pierrot, arestat pe nedrept, roști sentința Pulcinella.

Apoi, întorcându-se spre Columbina, îi șopti:

— Puterile inelului au revenit acum și poți să te ocupi de scumpul conte Castellani.

Retrăgându-se într-un loc ferit, Columbina și-a pus din nou la încercare inelul fermecat și, în curând, contele dansa alături de ceilalți, fără să mai aibă vreo urmă de suferință. Marele Bal continuă, acum fiind printre ei și nevinovatul Pierrot.

Și-am încălecat pe-o șa
Și v-am spus povestea așa.

DICȚIONAR

INELUL COLUMBINEI

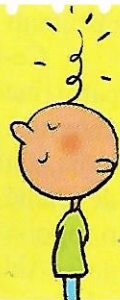
a rămâne mască

a nu mai fi în stare să spună nimic;
a fi luat pe nepregătite

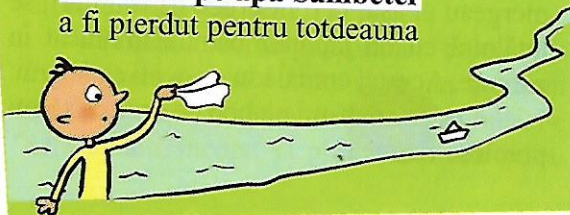
a fi mai cu moț

a fi deosebit față de ceilalți

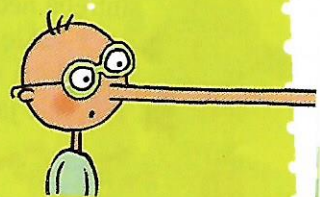
a se duce pe apa Sâmbetei

a fi pierdut pentru totdeauna

a nu-și cunoaște lungul nasului

a nu se purta cum trebuie

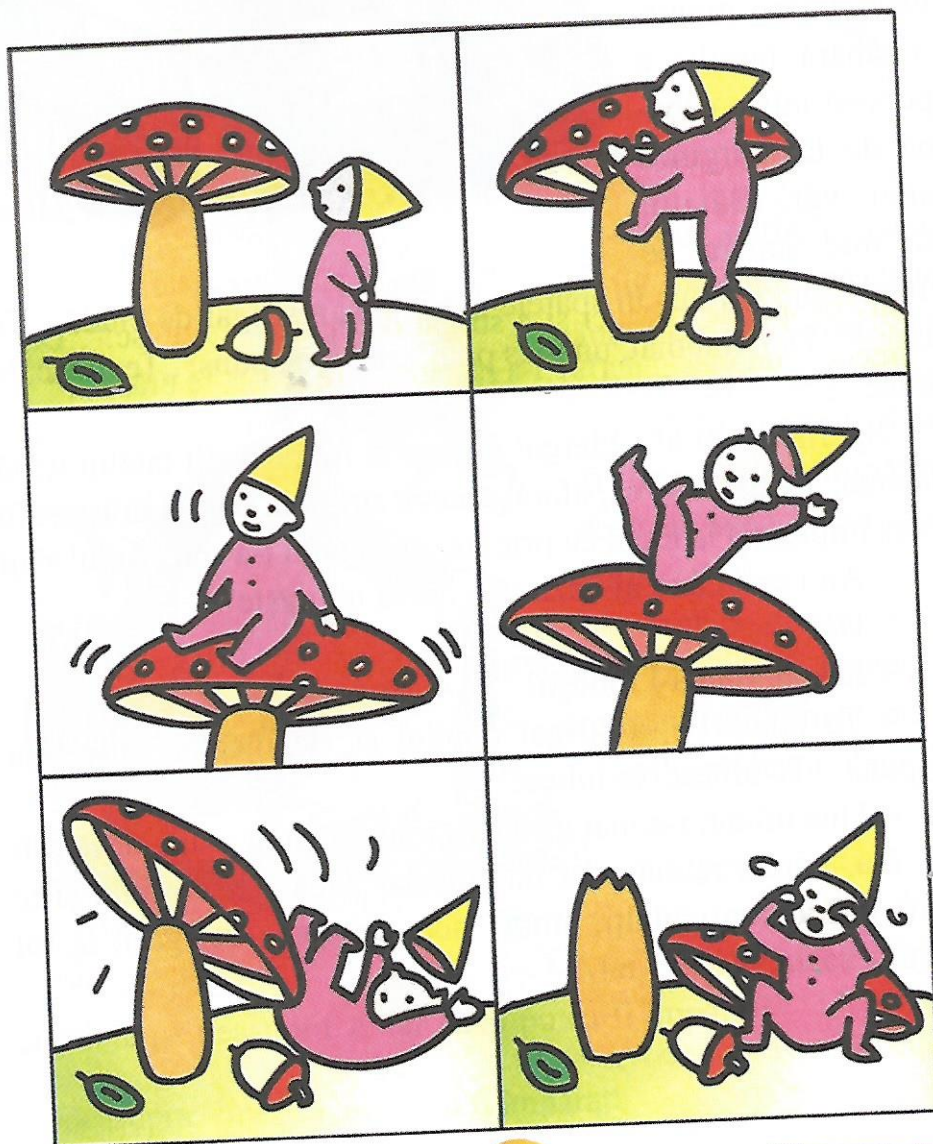

NOTEAZĂ PE CAIET POVEȘTEA CREATĂ.
DIN BUCĂȚELE DE HÂRTIE COLORATĂ SAU
RĂȘTURI DINTR-O REVISTĂ POTI FACE O MICĂ
CIUPERCĂ PE CARE SĂ O LIPEȘTI ÎN CAIET.

PRICHINDEL

Privește cu atenție imaginile de mai jos. Povestește cu
cuvintele tale ceea ce vezi în fiecare imagine.

DOI PUIȘORI

Doi puișori, galbeni și pufoși, s-au întâlnit cu o râmă. Și iată ce s-a întâmplat...

PROVERBE

- Când doi se ceartă, al treilea câștigă.
- Cine are carte, are parte.
- Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

- Care dintre cele trei proverbe se potrivește cu imaginile de mai sus? **SCRIEȚI ÎN CAIETELE DE LIMBA ROMÂNĂ**
- Spuneți alte proverbe pe care le știți.